

MIN PAPPA DOG FÖR EIVA ÅR SEDAN. Jag var bara fyra år då. Jag trodde inte att jag skulle höra av honom igen, men nu skriver vi en bok tillsammans.

Det här är de första raderna i den boken, och det är jag som skriver, men pappa kommer med vad det lider. Det är han som har mest att säga.

Jag vet inte hur mycket jag minns av pappa. Förmodligen tror jag bara att jag minns honom, eftersom jag har tittat så många gånger på alla fotografier av honom.

Det enda jag vet säkert att jag minns, det är någonting som hände när vi två satt ute på terrassen och tittade på stjärnorna.

På ett av fotografierna sitter pappa och jag i den gula skinnsoffan i vardagsrummet. Det ser ut som om han berättar någonting roligt för mig. soffan har vi fortfarande kvar, men pappa sitter inte längre i den.

På ett annat foto sitter vi i den gröna gungstolen på glasverandan. Den bilden har hängt härute ända sedan pappa dog. Det är i just den gröna gungstolen jag sitter nu. Jag försöker att inte gunga, eftersom jag skriver i en tjock

Brev från lysårs avstånd 7

Denna Månpocket är utgiven enligt överenskomst med
Rabén & Sjögren Bokförlag, Stockholm

Omslag av Patrik Lindvall

Originalets titel: Apelsinpiken
© Text: Jostein Gaarder 2003
H. Aschehoug & Co (W. Nygaard), Oslo 2003

Översättning av Mona Eriksson
Tryckt i Danmark hos Nørhaven Paperback AS 2005

ISBN 91-7001-296-2

anrekningsbok som jag har i knät. Sedan ska jag renskriva allsammans på pappas gamla PC.

Det finns en del att säga om den datorn också, men det återkommer jag till senare.

Det är fint att ha de där gamla bilderna som tillhör en annan tid än vår.

I mitt rum har jag ett helt album med fotografier av pappa. Det känns nästan kusligt att ha så många bilder av en människa som inte längre lever. Vi har videofilmer med pappa också. Jag tycker att det är lite sorgligt att höra hans röst. Pappa hade en riktig basröst.

Det borde vara förbjudet att titta på videofilmer med någon som inte finns längre, eller som inte längre är med oss, som farmor säger.

Det känns inte rätt att spionera på dem som är döda.

På några av videofilmerna kan jag höra min egen röst också. Den är svag och pipig och får mig att tänka på en fågelunge.

Så var det då: Pappa var basen och jag diskanten.

På en av filmerna sitter jag på pappas axlar och försöker få tag i toppströmmen på julgranen. Jag är bara ett år, men jag lyckas nästan rycka loss den.

När mamma tittar på videofilmerna med pappa och mig, så händer det att hon lutar sig bakåt och skrattar, fastän det var hon som stod bakom kameran och filmade. Det tror jag inte att han skulle ha gillat. Han skulle kanske ha sagt att det var ett brott mot reglerna.

På en annan film sitter pappa och jag i påsksoolen utanför

stugan på Fjellstølen med varsin halv apelsin. Jag försöker suga saften ur min halva, utan att skala den. Jag är nästan säker på att pappa sitter och tänker på någonting annat än apelsiner.

Det var strax efter den påsken som pappa blev sjuk. I mer än ett halvt år var han sjuk och rädd för att han kanske skulle dö. Jag tror att han visste att han skulle dö.

Mamma har berättat flera gånger att han sörjde mest över att han kanske måste dö innan han hade lärt känna mig ordentligt. Farmor har sagt ungefär detsamma, men på ett mer dunkelt sätt.

Farmor får alltid en alldeles speciell röst när hon pratar med mig om pappa. Men det är kanske inte så konstigt. Farmor och farfar förlorade en vuxen son, och hur det kändes anar jag inte. Som tur är har de en son som lever också. Men farmor skrattar aldrig när hon tittar på de gamla fotografierna av pappa. Hon blir helt andäktig då. Det är hennes egna ord.

Pappa tyckte inte att man kunde prata om allting med en pojke på tre och halvt år. Nu förstår jag vad han menade, och det kommer du som läser den boken också att förstå.

Jag har ett foto av pappa när han ligger i en sjukhussäng. Han är väldigt mager i ansiktet på den bilden. Jag sitter på hans krän, medan han håller i mig för att jag inte ska trilla ner på honom. Han försöker le mot mig. Det var bara några veckor innan han dog. Jag önskar att jag inte hade den bilden, men nu när jag har den så kan jag inte göta mig av med den. Jag kan inte ens låta bli att titta på den.